

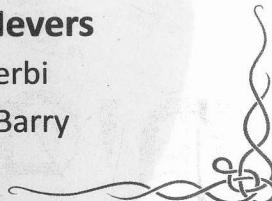
Paul Féval, fiul

Seria Fiul lui D'Artagnan

- vol. 1 – Fiul lui D'Artagnan
- vol. 2 – Bătrânețea lui Athos

Seria Gemenii lui Nevers

- vol. 1 – Parcul cu cerbi
- vol. 2 – Doamna du Barry

Paul Féval, fiul

Fiul lui D'Artagnan

Detalii și cumpărare	Detalii și cumpărare	Detalii și cumpărare
Detalii și cumpărare	Detalii și cumpărare	Detalii și cumpărare

Autor: Paul Féval, fiul
Titlu original: *Le Fils de d'Artagnan*
Titlu: Fiul lui D'Artagnan
Editor Dexon Office, București
Ediție completată și revizuită
Redactor: Oancea Aurel

© by Dexon Office, 2017
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office
Informații, comenzi ramburs
Email dexonoffice@gmail.com
www.aldopress.ro
ISBN 978-973-701-672-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FÉVAL, PAUL, fiul
Fiul lui D'Artagnan / Paul Féval, fiul. - București :
Dexon, 2017
ISBN 978-973-701-672-0

821.133.1

Capitolul 1 Încăierarea

Istorisirea noastră își află începutul într-o vreme când ministrul Louvois întreținea legături neîntrerupte cu guvernul spaniol, care îl zorea pe regele Franței să semneze revocarea edictului din Nantes.

Spre marea deznaștejde a Maiestății Sale catolice Charles II, Maiestatea Sa preacreștină nu se lăsa înduplecăta. Ba chiar se ținu tare până în 1685, căci abia la 22 octombrie al aceluia an de neuitat, Louis XIV își depuse regeasca semnătură în josul actului care nimicea voința exprimată de strămoșul său, Henri IV.

O altă noapte a Sfântului Bartolomeu părea să se vestească. Iată însă că, din fericire, nu se întâmplă nimic. Dar câte neînțelegeri în parlament, câte tulburări în rândurile norodului în anii ce au premers hotărârea Regelui Soare...

Nefericii Hughenoți erau supuși, în fiecare ziua în amiază mare, în plină stradă. Sătulă de încăierările cu cei vii, prostimea fu stăpânită de un gând fioros: să se răfuiască cu morții.

„Într-o noapte“ – citim în *Parisul de-a lungul veacurilor* – „o ceață de oameni își puse în gând să facă scrum cimitirul Hughenoților din suburbia Saint-Germain. Portile fuseseră unse cu un lichid ușor inflamabil și tocmai se pregăteau să-i dea foc, când un corp de gardă, cartiruit într-o casă învecinată, dădu alarmă; tăărboiul stârnit de multimea înarmată cu torțe îi atrase pe soldați, care alergări într-acolo și-i risipi pe incendiatori.“

Vinovații nici măcar nu au mai fost căutați. La ce bun, devreme ce cucerniților și infocaților catolici le era îngăduit orice?

Într-una din zilele lunii aprilie a anului 1678, vreo sută de zvăpăiați au năvălit zbierând dinspre Pont-Marie, înțesând cheiul Anjou chiar la capul străzii ce purta un nume cu tâlc: La Motte-aux-Papelards¹.

După nefericita prăbușire a două din arcadele vechiului pod, prăbușire ce se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă, albia fluviului fusese curățată, iar în locul acela se ridicase un viaduct din lemn; dar o creștere a apelor fluviului smulsese pasarella aceea cu viață scurtă, astfel că alte două arcade noi de piatră – deasupra căroru nu mai trebuiau clădite case – au și fost înălțate în prelungirea vechiului pod.

¹ Colina ipocriților. (n. red.)

În timpul lucrărilor, un anume Gérard, luntraș din Île-aux-Vaches², om singuratic și tăcut, dobândise, prin magistrații municipali, concesiunea trecerii; apoi, norocul acesta sfârșindu-se odată cu lucrările, se întorsese la meseria lui de tocilar ambulant.

Cele două case paralele, alcătuind intrarea străzii Motte-aux-Papelards, se deosebeau mult prin însășișare.

Cea din dreapta, așezată în direcția dinspre pod și deci pătrunzând în insula Saint-Louis, era joasă și avea doar un etaj; era locuită de un hangiu a căruia firmă, aninată de o vergea de fier ruginit care scâncea lugubru ori de câte ori vântul mătura strada, îi însășișa pe trecători că:

LA CEI PATRU MUŞCHETARI

Planchet

Găzduiește drumeți și călăreți

Oare firma sau mai degrabă vinul hangiului atrăgea mușchetarii? Prea bine nu s-a știut niciodată. Oricum, destule cătane, lucrători și ageamii de prin diferite mahalale își dădeau adesă întâlnire în acest „loc al plăcerilor“, cum îl poreclise poetul Saint-Amand, strășnic bător si înverșunat însuflețitor al acelui colț, Saint-Amand om de lume, cu toate că nimeni nu-i văzuse vreodată culoarea banilor.

Dându-și aere soldătești, jupân Planchet se făloșea adesea în fața mușchetarilor săi, care îl ascultau cu multă luare-aminte, mai ales când se apuca să preamărească faptele celor sub a căror egidă se oploșise: „Cei patru mușchetari“.

Cealaltă casă, aflată chiar peste drum de cărciumă, fusese poreclită „casa însingurată“, din pricina misterului care o învăluia. Era alcătuitură doar din parter. Intrarea dădea de-a dreptul în stradă. Puțin mai la stânga ușii, înălțată pe câteva trepte și formând un unghi, se găsea o fereastră, ale cărei obloane erau aproape întotdeauna zăvorite.

Ca orice lucru care stârnește curiozitate și a cărui taină n-o poți pătrunde, „casa însingurată“ trecea în cartier drept o construcție în stare să vitregească buna reputație a străzii, deși nu avea, nici pe departe, o însășișare sumbră.

Vreme îndelungată rămăsese nelocuită, dar cui i-ar fi păsat pe atunci de așa ceva? De câteva luni însă, o femeie foarte Tânără – după toate aparențele, o străină – venise să se instaleze acolo în tovărășia unei slujnice de rasă neagră și a unei fetițe, copil încă în fașă!

De altfel, nimeni nu știa dacă pruncul era o fetiță, căci slujnica cea neagră, deloc vorbăreață, ieșea singură din casă în fiecare dimineață, pentru a merge după cumpărătură; cumetrelle erau însă de altă părere, aşa că, din lipsă de alte amănunte, mai puțin îndoiealnice, erai nevoit, firește, să le dai crezare.

Aceleași cumetre – luați seama la viclenia sporovăielilor răutăcioase – punneau mâna în foc cum că doamna din „casa însingurată“ avea pricini temeinice să nu voiască a-și cunoaște vecinii, dată fiind purtarea ei scandaluoasă, căci căsuța, atât de aprig zăvorită în tot timpul zilei, se deschidea aproape în fiecare seară, pentru a primi pe cine știe ce iubit.

În seara aceea, conflictul care stârnise așa-zisa răzmerită de care am vorbit mai sus se datora arestării a doi amărăți, acuzați de erzie, și pe care niște arcași ai miliției comunale, vajnic ajutați de mulțime, îi mânau către tribunal.

Un flăcăiaș bălai, cu chip aureolat de un păr ca aurul, pe care și-l scutura ca pe o coamă, și căruia nu-i dădeai mai mult de paisprezece ani, atrăgea luară-aminte, în mijlocul acelei mulțimi înfierbântate, prin setea cu care căra ghionții nicidem prizonierilor, ci însotitorilor acestora.

— Sunt catolic, nu calvinist, urla el. Oricum însă, nu pot suferi cruzimea zadarnică... Cum așa, aveți inima aceea să duceți cu voi și să chinuiți doi oameni care nu vă pot ține piept?... Astă nu-i treabă cinstită! E curată lașitate!

Arcașii se năpustiră asupra celui care zbiera. Dar își găsiră nașul.

Înarmat cu o bâtă, năzdrăvanul copil lovea fără să mai aleagă, în militari și în cetăteni, destul de aiurea și fără noimă.

Mai mult aiurea.

Pornirile curajoase au fost dintotdeauna încântarea parizienilor. Cetătenii cei mai puțin ciomagiți, ori poate cei mai înțelepți, ajunseră să-i dea dreptate cizezătorului băiețandru, ba chiar găsiră hazliu să-i țină hangul.

Simțindu-se sprijiniți, cei doi eretici opuseră atunci o rezistență îndărjită, într-ătât de îndărjită, încât până la urmă se îscă o încăierare cu adevărat urâtă.

În prag, hangiul Planchet, martor al aceluia spectacol, privea cu uimire – în care se strecu și un dram de placere – pe eroul încăierării și-i dorea în gând să scape teafăr de scărmăneala ce-l aștepta dacă, din nefericire, ar fi fost înhățat.

— Ia te uită la golanul asta! murmură el, uluit; ce putere în pumn!... ce îndrăzneală!... Ah, de-aș mai fi Tânăr!...

Deodată, pașnicul hangiu își frecă mânile – chiar aşa! – când văzu săvârșindu-se o faptă care îl umplu de o nemăsurată bucurie.

Îndrăcitul Tânăr lovi zdravănu cu bâta în brațul sergentului arcași, făcându-l să-și scape spada și, iute ca gândul, însfăcă arma ce-i căzuse la picioare. Apoi se roti de câteva ori atât de amețitor, încât lărgi cercul care îl împresurase și putu să-și croiască o ieșire, după ce rănișe pe cătiva.

Astfel eliberat, flăcăul nostru o apucă drept înainte, căutând, neîndoios, mijlocul de a scăpa de arcași care, doar o clipă descumpărăți, îi și porniseră pe urme.

Cu atât mai mult cu cât, după primul moment de uluire, rușinat că se lăsase dezarmat de un adversar așa Tânăr și dând uitării pe cei doi Hughenoți – pricina dintâi a neplăcutei istorii, care folosiră prilejul pentru a se face nevăzuți – sergentul ordonase oamenilor legii să pună mâna pe mult prea cizezătorul Tânăr.

² Insula vacilor (n. red.)

Dar mai lesne era să comanzi decât să treci la fapte, căci băiețandrul o luase cu mult înaintea arcașilor.

Tocmai urma să treacă prin față lui Planchet, când acesta, ascultând de o pornire lăuntrică, se feri puțin în lături și îi strigă:

— Intră!

Băiatul nu mai aștepta să fie poftit a doua oară. Se năpusti înlăuntrul hanului, a cărui ușă fu repede trântită în urma lui.

Francezul este prin excelență nestatornic și nimeni ca el nu poate fi mai ușor întors de pe un drum, dacă știi să-i arăți un altul, mai potrivit cu firea sa neîncrezătoare și totodată veselă, curajoasă și nepăsătoare.

La parizian, însușirile ori cusururile acestea – rămâne să alegeti – ies și mai bine la iveală decât oriunde; dar pentru a le vedea dezvăluindu-se în toată plinătatea lor, trebuie să poți asista la unele demonstrații ale mulțimii și la ciudatele ei schimbări de opinie.

Fie că nu numai unul dintre acei gură-cască, lucrători, târgoveți ori prăvăliași îngămădiți la colțul dintre cheiul Anjou și strada La Motte-aux-Papelards ar fi avut parte de măngăierile brutale ale Tânărului apărător al calvinistilor, cu toții se entuziasmară dintr-odată de ultima lui îndrăzneală, astfel că trecură de partea hangiului și a protejatului său și se întoarseră împotriva arcașilor, potrivnicii lor obișnuiați, luându-i la goană.

Peste cinci minute liniștea se instală iarăși în această parte a insulei Saint-Louis, și nimeni nu ar fi putut bănui că de curând acolo aproape avusesese loc o bătălie în toată regula.

Ascuns într-o cameră dosnică a hanului, copilandrul cel bălai mulțumea călduros lui Planchet pentru ajutorul său izbăvitor.

— Ce mai încolo și înceoace, spunea el, potrivindu-și țoalele ajunse într-o stare cam de plâns în timpul răfuielii – de n-ai fi fost dumneata, jupâne, m-ar fi făcut, fără doar și poate, arșice.

— Te cred! se mulțumi să răspundă Planchet, care cerceta acum, cu multă luare-amintire, trăsăturile chipului aceluia tinerel.

După un răstimp îl întrebă:

— Cine te-a împins să săvârșești asemenea faptă necugetată?

— Cine!... Ei, Doamne! Nu bănuiești? Cruzimea arcașilor și lipsa de curaj a celor din jurul nostru.

— Toate astea înseamnă cavalerism; dar nu-i mai puțin adevarat că eu m-am compromis.

— Poate îți pare rău? întrebă noul venit, cu o umbră de dispreț în glas.

— Știi și eu... Dar dumneata cine ești?

— Un bărbat.

— Prin voință și putere: mă învoiesc cu dragă inimă, deoarece ai dovedit-o chiar adineauri!... Nu cumva ești din Paris?

— Poate... Nu știu!

— Cum așa?

— Habar n-am unde m-am născut! Tot ce pot să-ți spun este că am crescut în micul târg Blessac din Gascogne.

— Se înțelege! murmură jupân Planchet, râzând.

— E cumva o mustrare?

— Da de unde, nutresc cea mai caldă simpatie pentru locuitorii acestei provincii. Ce dracu', tinere, nu fi atât de bănuitor cu un om care îți dorește binele... N-ai vrea să-mi povestești mai departe?

— Ce ți-ăș mai putea spune, în afară de faptul că mă aflu la Paris de trei zile... fără o para chioară... cu o spadă drept avere, cumpărată cu bani puțini, după ce m-am lipsit însă de multe, de la un neguțător de fiare vechi din ținutul meu. Tocmai am fost dat afară din hanul unde trăsesem, căci mi-au lipsit câțiva bănuți cu care să-mi plătesc cheltuielile. Mai mult decât atât, proprietarul mi-a oprit spada drept zălog... Din fericire, mi-am făcut imediat rost de alta.

— Cine te-a învățat să maniuiești arma asta de care știi să te servești atât de bine?

— Te-ai mira, dacă ți-ăș spune că nimeni?

— Nimeni? repetă Planchet neîncrezător. Apoi adăugă, cu subînțeles:

— Un nimeni priceput, poate?

— Fără glumă, ăsta-i adevărul; sau aproape. Vezi, dumneata, e ceva în sânge, din naștere! Și apoi uite, dacă vrei chiar să-ți spun totul până la capăt, bătrânul Manifou este cel care mi-a arătat rosturile ei, cu el am tras primele lovitură de sabie.

Glasul băiețandrului începuse să tremure, iar lui jupân Planchet care îl privea cu luare-amintire i se păru că zărește două lacrimi rostogolindu-se de sub genele lungi.

— Vreo rudă de-a dumitale?... Îl iscodi el.

— Un prieten!... Un bătrân de treabă, care m-a crescut cu ajutorul unei femei cuvioase, vară a tatălui meu... căzut, sunt cinci ani de atunci, la asediul de la Maëstricht.

Numele acesta din urmă păru să tulbere pe hangiu care, vrând amâne pe mai târziu o altă întrebare, șovăi înainte de a voi să afle:

— Și... a murit... bătrânul cel de ispravă care te-a crescut?

— Da.

— Dar femeia cea bună?

— Și ea.

Tânărul se șterse la ochi cu dosul mâinii; apoi, înălțând capul:

— Ah, în fine, zise el lovind în masă, să nu mai vorbim despre ei... Mă doare prea mult... să vorbim despre mine... și despre dumneata, dacă nu îți-e cu supărare.

— Fie, dragul meu. Și... cum spuneai?

— Spuneam că, aflându-mă singur și fără de nici un rost în ținutul meu, am venit la Paris să-mi încerc norocul.

— Grozavă idee! murmură omul. Cu pumnul săta de fier și cu îndrăzneala care nu pare a-ți lipsi, nu va fi prea greu... Dar, ia spune-mi... pe tatăl dumitale... l-am cunoscut?

Punând întrebarea, hangiul voia să ajungă pe nesimțite să afle pricina pentru care curajosul Tânăr îi trezise atâtă interes, de cum îi văzuse mai bine chipul, interes care sporise și mai mult din clipa în care îi spusese că tatăl lui căzuse lovit de moarte sub zidurile Maëstrichtului.

— La ce aş mai răscoli amintiri atât de triste? se căină cel întrebat.

— Pentru că... Ascultă!... Nu te pot lămuri înainte de a ști bine... Răspunde-mi, te rog: cine îi-a fost tată?

— N-am avut parte să-l prea văd... doar când și când. Serviciul regelui îl silea să stea departe de mine... departe de noi!

— Dar mama?

— Nu i-am știut chipul.

Între ei coborî tăcerea, timp în care Tânărul băgă de seamă cu uimire că o neliniște ciudată pusese stăpânire pe cel cu care vorbea, că neliniștea aceasta creștea fără vreo pricină vădită.

— Dar dacă te-ăștărau care îi-e numele? exclamă deodată hangiul, de parcă întrebarea aceasta, atât de îndelung zăgăzuită, îi țășnise de pe buze fără voie.

— Îi voi spune... jupâne; dumitale și lumii întregi, căci, vezi dumneata, sunt mândru de el! Sunt fiul unui bărbat care a stârnit vâlvă mare... Împreună cu nedespărțitii lui prietenii: Athos, Porthos și Aramis! A săvârșit neasemuite fapte de vitejie, de care ne vom mai aminti multă vreme.

— Dar, nu cumva, se arăta mirat omul nostru, nu cumva cel despre care vorbești este cavalerul d'Artagnan?

— L-am cunoscut?

— Dacă l-am cunoscut!... Auzi ce mă întreabă, dacă l-am cunoscut! Păi n-am văzut că hanul meu este aşezat sub egida celor Patru Mușchetari?!

Biruitorul arcașilor municipalității își roti privirile în jur și abia atunci băgă de seamă că adăpostul în care se găsea era o obișnuită încăpere de han.

— Dacă l-am cunoscut pe cavalerul d'Artagnan? continuă hangiul aprinzându-se; firește, băiete, adică tinere domn, am avut cinstea și totodată fericea să-l slujesc douăzeci de ani și mai bine!

— Planchet! se minună Tânărul, fără a căuta să-și ascundă mulțumirea.

— Îi-a... Îi-a vorbit cumva despre mine? bârgui, răvășit de o bucurie mult prea puternică, fostul slujitor al eroului gascón.

— Nu o dată!

— A... a... Ia te uită... Astă mă... mă...

Un icnet de plâns tulbură glasul aceluiahangiu de ispravă.

— Ia vezi... Ia vezi... Hai, vino-îi în fire!

— Da... Da... O să-mi treacă!... Iar dumneata, dumneata ești fiul celui pe care ați îl regăsesc! O, Doamne, îmi datora cerul această bucurie și, dacă nu

roșești văzându-te strâns la pieptul unui om cinsit, vino în brațele mele, demn urmaș al preacinstitului și alesului meu stăpân.

Băiatul i se aruncă în brațe.

Hangiul îl strânse la piept cu o dragoste mișcătoare, nemaicontenind cu sărutările.

— Slăvit fie Domnul, strigă micul d'Artagnan, desprinzându-se din îmbrățișare. Provindența a vrut să-ți ies în cale, jupân Planchet!

Apoi, prinse de o neașteptată slăbiciune, se prăbuși pe un scaunel.

— Ce îi s-a întâmplat? întrebă omul, speriat.

— Uite... simt... simt un leșin... pentru simplul motiv că mi-e foame!

— Foame? răcni Planchet. Îi-era foame și nu spuneai nimic?

Atunci, ridicând întruna brațele, de parcă ar fi vrut să dojenească cerul, bârgui cu glas gâtuit:

— Îi este foame!... Îi este... Îi este... Ah, astă le întrece pe toate. Să-i fie foame unui d'Artagnan și să nu spună!

Răcorit oarecum după atâtă înciudare, își lăsă brațele să cadă de-a lungul trupului, în timp ce încheia cu ceva mai multă înțelepciune:

— Stai puțin, tinere domn, punem noi rânduială și în treaba asta... Si încă repede! Chiar foarte repede!... Dar înainte de toate, nu mai sta aici, vino cu mine... Am sus o cameră tare curată, în care o să te instalez și care o să fie a dumitale cătă vreme vei voi să-mi faci cinstea de a o locui.

După ce rosti acestea, jupân Planchet nu mai aștepta răspunsul și se duse să deschidă o ușă ce dădea spre o scară în formă de Z. Apoi, întorcându-se spre Tânăr, îl luă de subsuoară, silindu-l să se ridice de pe scaun și îl îndrumă spre scară, pe care o suiră împreună sprijinindu-se de peretei foarte apropiati și de frânghia ce slujea drept balustradă.

Ajunsă la primul cat, intrără într-o încăpere cum nu se poate mai modestă, dar din care nu lipseau cele trebuitoare: pat, masă și scaune. Singura ei fereastră se află chiar deasupra ușii de intrare în han, în unghiul pe care strada Motte-aux-Papelards îl făcea cu cheul Anjou, adică de-a dreptul în fața ferestrei veșnic ferecate a „casei însingurate“.

De cum se încălzea vremea, fereastră odăii în care intrase d'Artagnan se aureola cu o viță ale cărei lujere bătrâne de aproape o jumătate de veac se cățărau pe un spalier acoperind astfel zidul cu verdele lor ruginiu.

— Stai jos! îl îndemnă Planchet, trăgând un scaun mai aproape de masă; mă duc să-ți aduc câte ceva de-ale gurii.

Și coborî zorit.

Micul d'Artagnan, am mai spus-o, era un băiețandru de cel mult paisprezece ani. Frumos clădit, mai degrabă subțiratic, se ținea drept și-și purta capul cu semătie. Un păr bogat, auriu, îi lumina chipul cu trăsături regulate; ochii mari, negri, adumbrăți de sprâncenele trase parcă cu penelul, dădeau feței o expresie blandă și totodată energetică. Buze cărnoase, de culoarea coralului, îi conturau